

Мовна екзальтація

Володимир Ліпкан

Дню Української мови та писемності присвячується!

Мовне середовище

Мовленнєва екзальтація
Духу й тіла згубна провокація?
Чом сумуєш, чом в цей час не спиш
Мова сну: ві сні мовчиш?

Мову прагнуть експропріювати.

Зрабувати маси вщерть.

Мусять щось одвічно мавпувати

Націям без мови — смерть!

Вщерть ізтерти, розум зруйнувати

Традиціям і вірі всіх поневіряти.

Кат рабами вічно помикає

Річ у тім, що раб цього не помічає.

Ваговито, твердить він,
Що він "думку має власну",
Знає: "що робити, з ким
Він — господар, все прекрасно!"

Геть в фантазіях зомлілих
Очманіли звідусіль:
В прагненнях пустих, безкрилих
Тінь повзе, повсюди чутно гніль.

У мріях "він" летить на крилах —
То ж не крила: пендель це!
Йом плюють у його рило,
"То не рило, то лице..."

Мову різність відчуваєш:

Де кохання, де любов?
Серцем мову зігріваєш,
Квітне сила слова знов!

Струни серця і душі
В унісон заграли чуйно
Аж зненацька торгаші
Мову крадуть, бо для них — отруйна!

Отруїть вони бояться
Віру, душу і любов.
Тож тому над мовою глумляться,
Прагнуть знищить її кров.

Прагнуть силоміць "язык" ввімкнути,
Щоб історію могли свою забути.
Предків *перемоги* наших занедбати,
Бо змоскаленим цього не треба мати.

Характеристика манкуртів

Так натхненно, кровожерно
Галасила та юрба:
Розумово незліченим
Доля розум не дала!

Шакали грядсали зубами,
В очах: ненависть, злість і лють.
То ниці покидьки і пацюки васалів

Рабів до раю не беруть!

Хай то бидло жре ненависть,
Хвацьке, підле, гомінке.
Хай себе перегризе на заздрість:

Раб одвічно не живе!

Цькують і знеособлюють Державу,
Занедбані і розумові жебраки.
Таку чужу, і водночас криваву,
Лишили тут: на самій видноті.

В скорботі, сумі, непритомному жалю,
В огиді. ***Спадок цей приймаймо?***
Чи може волі тяга до смаку,
Чи може долі іншої не маймо?

Той сморід нерозумності людей,
Таких бездарних від природи, безталанних.
Хо́да із сіростей і душ пустих ідей —
Це апогей перевертнів безкарних.

Женуть свободу в темряву болот,
З такою люттю і таким оскалом,
Сей дикий скудоумний зброд
Тупцюють темрявою, спустив забрала.

Паскуди руки простягнули
До Боронителів, Творців!
І **Мову** так в кулак зігнули,
Що хтось злякався тих шурів.

До **Мови** пазури все тягнуть,
Все знищить її марять, жадібно хотять,
Постійно шарпають всіх, чавлять,
Щоб нації до розвою шляху не дасть.

Куди ви руки простягнули,
На що ви розраховувать могли?
Такі нікчеми й мозгодури
Ви — тінь бліда в історії землі.

Змоскалена, знеструмлена гидота:
Така блювотна — до іржі!
Блюзнірська наволоч, сволота,
Такі хижацькі покидьки, чужі!

Ваш попіл вітра навіть не вартує,
Ви — чернь безмозгла і юрба тупа.
Хай доля судить Вас убогих,
Творець — баланс Добра і Зла.

За що цькують?

Анархія в думках і в діях — квола,
Принизлива, помірна, наче цвях.
Для деяких прийнятна розумово,
Для більшості лиш хвацько, попервах.

Із сумом можна це спостерігати:

Цькують за право власну Мову мати!?

**Цькують, бо знають: небезпечна Мова,
Вона є націй і держав основа!**

Мотив боротьби

Мовні лицарі проти чортів і макак,
Рубати без жалю, бо більше ніяк!
Коли всередині країни *демовизація*,
Тоді відбувається нації *аккультурація*.

Нація під загрозою знищення?
Бо не відбулося справжнього чищення.
Мова — серцевина Української Держави,
У тім лиш руслі мають всі вирішуватися справи.

Рідна Мова наче Свят Вода
На шалене чортovinня.
Без Мови нації нема,
Лиш: лячна тінь, міфічність і лушпиння.

Лідери

Зомлілі, безталанні, неохочі
Сумні, нестямні, бліді тягарі.
До націодержави так не скочиш,
Потрібні справжні лідери — **СВОЇ!**

СВОЇ, хто **Мову гідно захищає**,
Боронить Душу нації своєї,
Хто стратегічно все **передбачає**,
Планує розвиток Держави усієї.

Хто **дбає** день у день про майбуття,
СЬОГОДНІ творить, хто на крилах.
Назад нема дороги, вороття,
В **СЬОГОДНІ** сенс, хоч і мінливий.

Майбутнє шлях не визначає:

Воно незримий є дороговказ.
Дорогу ми **СЬОГОДНІ** маєм,
СЬОГОДНІ день — він все вирішує для нас!

Як для країни є монарх,
Так для держави — **стратіарх**:
Обидва — Боронителі, Творці
І для своїх систем вони — Митці!

Невидиме світіння сенситивом є,
Бо аура у нації без Мови не цвіте.
Ген українців, велич, хіть —
То мовних обріїв завжди блакить.

Хай Українська Мова націю утверджує й плекає,
Тож справжній Українець рідну Мову знає!
Він має чітко усвідомлювати: хто і ким він є,
Бо ідентичність, то не мрія — екзистенція, святе!